

Firește, eram întotdeauna cu ochii în patru, fiindcă gelozia mea lucidă mă avertiza de pericolul zburdălniciei ei fascinante. De pildă, mă îndepărtam câteva minute ducându-mă să văd dacă schimbaseră lenjeria și terminaseră curățenia de dimineață în cabana noastră și, gata minunea! – la întoarcere o găseam *les yeux perdus* pe marginea bazinului, înmuindu-și picioarele cu degete lungi în apă și atingând-o cu ele, străjuită de o parte și de alta de câte un brun adolescent pe care frumusețea ei arămie și argintul viu din pliurile de bebeluș ale pântecului ei îl făcea, cu siguranță, să se *tordre* – oh, Baudelaire! – în timpul viselor lor obsesive din lunile următoare.

Am încercat să o învăț să joace tenis ca să avem mai multe distracții comune; fusesem un jucător destul de bun în tinerețe, dar ca profesor m-am dovedit o catastrofă; așa că, în California, am aranjat să ia lecții – foarte costisitoare – cu un antrenor renumit, un tip în vârstă, viguros, zbârcit, înconjurat de un harem de băieți de mingi, care, în afara terenului, părea o căzătură, însă uneori, în cursul unei lecții, ca să mențină schimbul de mingi, aplica o lovitură ca o floare aleasă de primăvară – ca să zic așa – și expedia zbârnâind mingea înapoi la elevul lui; ei bine, delicatețea aceea divină a puterii absolute îmi aducea aminte că în urmă cu treizeci de ani îl văzusem cum îl spulberase la Cannes pe marele Gobert! Până să înceapă lecțiile acelea crezusem că n-o să învețe niciodată să joace. O antrenam pe Lo pe terenurile hotelurilor și încercam să retrăiesc zilele când – sub o boare fierbinte, uimit de pulberea și moleșeala ciudată – îi trimiteam minge după minge voioasei, inocentei, elegantei Annabel (sclipirea brățării, fusta albă plisată, bentița de catifea neagră). Furia lui Lo se întetea ori de câte ori încercam să-i dau mai insistent sfaturi.

Prefera jocurilor noastre, în chip destul de bizar – cel puțin până am ajuns în California – un soi de tenis dezlănat – mai mult vânare a mingii decât joc adevărat – cu câte o fată de vârsta ei, genul *ange gauche*, ciufulită, firavă, înfiorător de drăgălașă. Spectator util, mă apropiam de copila aceea, îi inhalam mireasma slabă de mosc în vreme ce-i atingeam antebrațul și-i prindeam încheietura noduroasă a

mâinii și-i împingeam coapsa rece, așa și apoi așa, să-i arăt poziția pentru lovitura de rever. Între timp, Lo, aplecată înaintea, își lăsa să atârne în față buclele șatene, însoțite în timp ce izbea cu racheta în pământ, de parcă era bastonul unui infirm și emitea un groaznic pfui! de dezgust față de intervenția mea. Le lăsam să joace mai departe și, cu o eșarfă de mătase la gât, le urmăream și le comparam trupurile în mișcare; asta se-ntâmpla în sudul Arizonei, cred – și zilele aveau o leneșă căptușeală de căldură și neîndemânatică Lo se repezea la minge și o rata și blestema și trimitea un simulacru de servă în fileu și își arăta puful tânăr de la subsuoară, care sclipea ud în vreme ce ea își agita racheta de disperare și chiar partenera ei mai insipidă se năpustea docilă după fiecare minge și nu recupera nici una; dar amândouă se distrau de minune și țineau tot timpul, pe tonuri cristaline, scorul exact al nepriceperii lor.

Îmi amintesc că într-o zi m-am oferit să le aduc băuturi răcoritoare de la hotel și am urcat poteca prunduită și m-am întors cu două pahare înalte cu suc de ananas, apă minerală și gheață; și apoi un gol năprasnic în piept m-a făcut să mă opresc când am văzut că terenul de tenis era pustiu. M-am aplecat să pun paharele pe o bancă și nu știu de ce, cu un fel de claritate glacială, am văzut fața moartă a lui Charlotte și am aruncat o privire în jur și am observat cum Lo, în șort alb, se îndepărta prin umbra pestriță a unei cărări de grădină, însoțită de un bărbat înalt care ducea două rachete de tenis. Am țâșnit după ei, dar în vreme ce treceam culcând la pământ tufișurile, am zărit-o, într-o viziune alternativă, ca și cum cursul vieții se bifurca fără încetare, pe Lo în pantaloni și pe însoțitorul ei în șort, cum se deplasau anevoie în sus și-n jos într-o mică zonă năpădită de buruieni și băteau tufele cu rachetele căutând apatici ultima minge pierdută.

Înșir aceste nimicuri însoțite pentru a le demonstra judecătorilor mei că m-am strădui din răspuțeri s-o fac pe Lolita mea să se simtă cu adevărat bine. Era o încântare s-o vezi cum, ea însăși o copilă, îi arată altei copile câteva dintre talentele ei, ca, de pildă, un mod deosebit de a sări coarda. Prinzându-și cu mâna dreaptă brațul stâng dus la spate – spatele ei

nebronzat –, nimfeta mai mică, o dulcică diafană, era toată numai ochi, așa cum soarele înfioat ca un păun era tot numai ochi pe prundiș sub copacii înfloriți, pe când în mijlocul aceluși paradis vizual fătuca mea pistruiată și dezvățată sărea, repetând mișcările atâtor altora pe care le-am privit cu nesaț pe trotuarele și meterezele Europei, stropite, mirosind a umezeală, luminate de soare. Imediat după aceea, îi înapoia coarda micuței prietene spaniole și urmărea la rândul ei lecția repetată și își dădea părul de pe frunte și și încrucișa brațele și își petrecea degetul mare de la un picior peste degetul mare de la piciorul celălalt sau își lăsa brațele să cadă libere, relaxate, peste șoldurile ei încă neîmplinite, iar eu eram mulțumit că personalul nesuferit terminase în sfârșit curățenia în cabana noastră; după care îi trimiteam un zâmbet doamnei de onoare timide, cu părul negru, a prințesei mele, îmi vâram pe la spate, brusc și adânc, degetele părintești în părul lui Lo și apoi, cu blândețe, dar ferm, îi cuprindeam cu ele ceafa și îmi conduceam favorita care se împotrivea plină de silă spre căsuța noastră pentru un contact rapid înainte de masă.

— A cui pisică te-a zgâriat, bietul de tine? m-ar fi putut întreba la „cabană“, în timpul unui dîneu *table d'hôte* urmat de dansul promis lui Lo, o femeie statuară, cărnoasă, înfloritoare, tipul acela de femeie respingătoare care mă consideră deosebit de atrăgător. Acesta era unul dintre motivele pentru care încercam pe cât posibil să mă țin la distanță de oameni, în vreme ce Lo, pe de altă parte, se străduia să atragă în orbita ei cât mai mulți martori.

Ea dădea, la figurat vorbind, din coada ei micuță, din tot fundulețul, de fapt, așa cum fac cățelușele – când vreun străin o acosta zâmbind și începea o conversație vie pe tema unui studiu comparativ al plăcilor de înmatriculare ale automobilelor. „Lung e drumul până acasă!“ Părinții indiscreți voiau s-o tragă de limbă pe Lo să afle ce e cu mine și-i propuneau să se ducă la un film împreună cu copiii lor. De câteva ori am scăpat de pericol în extremis. Necazul de la cascada mă pândea, firește, în toate hotelurile noastre. Dar nu mi-am dat seama cât de subțiri erau pereții lor până într-o seară, când, după ce am făcut dragoste prea zgomotos,

tusea masculină a unui vecin a umplut pauza cu atâta claritate de parcă aş fi tuşit eu; şi în dimineaţa următoare, în timp ce luam micul dejun la lactobar (Lo se scula târziu şi-mi plăcea să-i aduc la pat o cană de cafea fierbinte), vecinul meu din ajun, un nătărău bătrâior care purta ochelari cu lentile groase pe nasul lui lung şi virtuos şi o insignă a Congresului pe rever, a reuşit oarecum să intre în vorbă cu mine şi în timpul conversaţiei s-a interesat dacă doamna mea era ca doamna lui, căreia îi venea greu să se scoale devreme când nu era la fermă; pericolul groaznic pe care îl ocolisem aproape mă sufocase, altminteri poate m-ar fi încântat expresia ciudată de surpriză de pe faţa lui arsă de soare şi cu buze subţiri când i-am răspuns sec, în timp ce-mi împingeam taburetul în spate, că eram, slavă Domnului, văduv.

Ce încântare să-i duc cafeaua şi apoi să nu i-o dau până când nu-şi făcea datoria matinală. Şi eram un prieten atât de atent, un tată atât de pătimaş, un pediatru atât de priceput, care se ocupa de toate nevoile trupului micuţei mele şatene! Şi îi purtam pică naturii pentru că nu puteam s-o întorc pe dos pe Lolita mea şi să-mi lipsesc buzele lacome de uterul ei tânăr, de inima ei necunoscută, de ficatul ei sidefat, de iarba-de-mare a plămânilor ei, de graţioşii ei rinichi gemeni. În după-amiezile tropicale, mai ales, în zăpuşeala lipicioasă a siestei, îmi plăcea senzaţia rece pe care fotoliul de piele o dădea goliciei mele masive în timp ce o ţineam pe ea în poală. Acolo stătea ea, o puştoaică tipică, scobindu-se în nas, captivată de articolele frivole ale unui ziar, indiferentă faţă de extazul meu, de parcă ar fi fost ceva peste care se aşezase, un pantof, o păpuşă, mânerul unei rachete de tenis, şi îi era lene să îndepărteze obiectul. Ochii ei urmăreau aventurile personajelor favorite din benzile desenate: era acolo o adolescentă dezordonată, îngălată şi bine desenată, cu pomeţii obrazilor înalţi şi gesturi colţuroase, încât nu puteam eu însumi să nu mă distrez; ea studia rezultatele fotografice ale tamponărilor frontale; nu se îndoia niciodată de realitatea locului, timpului şi împrejurării alese astfel încât să se armonizeze cu imaginile publicitare ale frumuseţilor cu coapsele goale; şi era surprinzător

de fascinată de fotografiile mireselor locale, unele în ținută completă de nuntă, ținând buchete și purtând ochelari.

O muscă se așeza și se plimba în apropiere de buricul ei ori explora areola sfârcurilor palide și fragede. Ea încerca s-o prindă în pumn (metoda lui Charlotte) și apoi se întorcea la rubrica Să-ți Explorăm Minte.

„Să-ți explorăm mintea. S-ar reduce numărul infracțiunilor în cazul când copiii ar respecta câteva interdicții? Nu te juca în jurul toaletelor publice. Nu lua bomboane de la străini și nu te plimba cu persoane necunoscute. Dacă ești acostat, să reții numărul mașinii.“

— ... și marca bomboanelor, m-am oferit eu.

Ea a continuat, cu obrazul ei (care se îndepărta) lipit de al meu (care o urmărea); și asta era o zi bună, fii atent, o, cititorule!

„Dacă n-ai creion, dar ești destul de mare și știi să citești...“

— Noi, am citat eu sarcastic, marinari medievali, am pus această sticlă...

— Dacă, a repetat ea, n-ai creion, dar ești destul de mare și știi să citești și să scrii – asta vrea să spună tipul, nu-i așa, prostovane –, zgârie cumva numărul pe marginea drumului.

— Cu gheruțele tale, Lolita.

3

Pătrunsese în universul meu, Humberlandul sumbru și negru, cu o curiozitate năvalnică; îl cercetase ridicând din umeri amuzată și prost impresionată; și, după cum aveam impresia acum, se pregătea să-i întoarcă definitiv spatele, aproape scârbită. Rămânea indiferentă la mângâierile mele și strădaniile mele își primeau ca răsplată un strident „ce-ți închipui că faci?“. Eu îi ofeream Țara Minunilor, iar nesăbuita mea prefera filmele banale și dulciurile sățioase. Între un Hamburger și un Humberger ea vota – invariabil, cu precizie rece – pentru primul. V-am spus numele lacto-barului vizitat cu câteva clipe mai înainte? Se numea, nici mai mult, nici mai puțin, „Regina Frigidă“. Zâmbind mâhnit,

am poreclit-o Prințesa mea Frigidă. Nu mi-a înțeles gluma amară.

Oh, cititorule, nu mă privi chiorăș, nu vreau să crez impresia că n-am reușit să fiu fericit. Călătorul vrăjit, sclavul nimfetei se află, vorba ceea, *dincolo de fericire*. Înțelegi cititorule?! Să mângâi o nimfetă! Nu-i fericire mai mare pe pământ. Dar e o fericire *hors concours*, ține, adică, de o altă categorie existențială, de un plan deosebit al sensibilității. În pofida ciondănelilor noastre, a răutății ei, a tevaturii și a mutrelor pe care le făcea, a vulgarității, a pericolului și a oribilei lipse de speranță a legăturii noastre, eu trăiam intens instalat în paradisul meu preferat – cu cerurile de culoarea flăcărilor iadului. Totuși, era un adevărat paradis.

Psihiatrul abil care s-a ocupat de cazul meu – dr Humbert l-a adus în momentul acesta, cred, într-o stare de fascinație iepurească –, fără îndoială, arde de nerăbdare să vadă cum o duc pe Lolita la țărmul mării unde voi găsi, în sfârșit, „răsplata“ aspirației de o viață și mă voi elibera de obsesia „subconștientă“ a poveștii de dragoste copilărești neîmplinite, cu inițiala, micuța Miss Lee.

Ei bine, camarade, da, am căutat *într-adevăr* o plajă, deși sunt de asemenea nevoit să-ți mărturisesc că până când am ajuns la mirajul apei sale cenușii partenera mea de călătorie îmi oferise atât de multe delicii, încât căutarea Tărâmului de lângă Mare, a unei Riviere Sublimate, și altele, nu mai era impulsionată de subconștient, ci devenise urmărirea rațională a unei vibrații pur teoretice. Îngerii știau și aranjau lucrurile în consecință. Vremea rea a compromis în întregime vizita la un golfuleț acceptabil de pe coasta Atlanticului. Cerul acoperit cu nori groși, apăsători, valuri tulburi, senzația ceței fără hotare, dar oarecum prozaice – erau atât de străine de farmecul viu, de întâmplarea safirică și de împrejurarea trandafirică a poveștii mele de dragoste de pe Riviera! Două plaje semitropicale destul de atrăgătoare de la țărmul Golfului ajunseseră în stăpânirea bestiilor veninoase și erau expuse uraganelor. În sfârșit, pe o plajă californiană care privea fantoma Pacificului, am nimerit într-o intimitate oarecum perversă, într-un fel de peșteră de unde se auzeau țipetele unei grupe de cercetașe care se scaldau